

Arrest

“DIT ARREST WERD VERBETERD DOOR HET ARREST NR 188067 van 7/06/2017”

nr. 187 637 van 29 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 februari 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2017 met refertenummer 67789.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 april 2017.

Gelet op de beschikking van 20 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. DE VUYST die *loco* advocaat E. BACHERT verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissingen genomen zijn op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoekers niet om aan te tonen dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekers om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekers.

4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekers niet blijkt dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren nu zij niet verder komen dan het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van post-factum verklaringen en het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen noch ontkrachten.

Zo verzoeker in voorliggend verzoekschrift, ter verklaring voor het gegeven dat hij pas in april 2016 Albanië verliet terwijl hij reeds sinds 2006 problemen zou kennen, stelt dat hij zijn zoektocht naar zijn zus wilde verderzetten en hij daarom zijn echtgenote in 2012 niet vergezeld heeft naar Italië, stelt de Raad vast dat deze uitleg niet overeenkomt met wat hij op het Commissariaat-generaal verklaard heeft. Zo heeft hij tijdens zijn gehoor aangegeven nooit in Italië geïnteresseerd te zijn geweest en het nooit echt een goed land te hebben gevonden (gehoorverslag 24 oktober 2016, 17). De in het verzoekschrift opgeworpen post-factum verklaring neemt de Raad dan ook niet aan. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker, ook al heeft hij zijn familie in Italië op occasionele basis bezocht, daar nooit asiel aangevraagd. De argumentatie dat de Italiaanse staat veel corruptie kent, biedt geen afdoende verklaring voor het feit dat verzoeker er zich bewust van weerhouden heeft om bij de eerste mogelijkheid die zich aandienende onmiddellijk asiel aan te vragen. De Raad wijst er op dat de laattijdige asielaanvraag van verzoekers een indicatie is dat zij internationale bescherming niet dringend nodig achten. Immers, van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. De nalatigheid van verzoekers dienaangaande ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door hen aangehaalde vrees voor vervolging. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt vervolgens dat verzoekers elkaar tevens tegenspreken met betrekking tot de frequentie van zijn bezoeken aan Italië. Zo verzoekers deze tegenstrijdigheden wijten aan problemen met de tolk gelet op de verschillende dialecten, wijst de Raad er op dat indien verzoekers tolken- of taalproblemen ondervonden, het hun verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekers niet eerder een dergelijk communicatieprobleem met de tolk hebben aangehaald en dat dit evenmin kan worden afgeleid uit de gehoorverslagen. Dat verzoekers een dergelijk probleem aanhalen na confrontatie met een negatieve beslissing is niet ernstig te noemen.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker incoherente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de reden waarom hij de dreigberichten niet kan bijbrengen: "In dit verband is het erg opmerkelijk dat u aanvankelijk, tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal, uitdrukkelijk verklaarde dat u het spijtig vindt dat u de Albanese simkaarten, waarmee u de dreigberichten zou kunnen aantonen, hebt weggegooid (CGVS – A1, p. 10-11) om daarna, toen u opnieuw gevraagd werd naar de telefonische bedreigingen, plots te verklaren dat u uw GSM met de dreigberichten bent kwijtgespeeld (CGVS-A1, p. 24 en CGVS-A2, p. 20)." Verzoekers bieden in hun verzoekschrift geen weerwerk tegen deze pertinente vaststelling.

Ook verzoekers hun verklaringen met betrekking tot de bedreigingen waarvan verzoeker beweerde op vrijwel continue basis het slachtoffer te zijn geweest, blijken weinig logisch en vaag: "Zo gaf u aanvankelijk aan dat u een tiental keer in amper één maand tijd bedreigd werd (CGVS-A1, p. 24). Op de vraag hoe u dan bedreigd werd repliceerde u: "via sms-en enzovoort". Toen u nogmaals gevraagd werd of u enkel telefonisch bedreigd werd bevestigde u dit uitdrukkelijk maar gaf u wel aan dat u enkel via sms bedreigd werd en dat u niet opgebeld werd (CGVS-A1, p. 24). Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u continu onrechtstreeks bedreigd werd maar dat u slechts een tweetal keer een sms met dreigementen heeft ontvangen. Plots verklaarde u ook dat u wel degelijk één keer telefonisch opgebeld en bedreigd werd (CGVS-A2, p. 15). Uw echtgenote verklaarde daarenboven dat u ook tijdens uw verblijf in Italië drie à viermaal per dag door een privé-nummer werd opgebeld en dat u bovendien telkenmale de telefoon opnam (CGVS-B2, p. 7). Uzelf gaf echter aan dat u in Italië enkel via sms-berichten bedreigd werd (CGVS-A1, p. 27). Gevraagd of u ooit van gsm-nummer was veranderd om op die manier niet langer bedreigingen te ontvangen, verklaarde u dit éénmaal gedaan te hebben en nadien niet langer telefonisch bedreigd te zijn geweest (CGVS-A2, p. 16-17). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat u zeker drie keer van gsm-nummer bent veranderd en dat u ook nadien nog bedreigd werd (CGVS-B1, p. 9 en 11)." De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat gelet op de hoeveelheid van de bedreigingen, zij zich niet herinneren hoeveel keer verzoeker getekst en/of getelefoneerd werd, biedt geen ernstig verweer om voorgaande pertinente motieven, die deugdelijk zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Immers, van iemand die stelt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, mag worden verwacht dat hij correcte en gedetailleerde verklaringen kan afleggen omtrent de aangehaalde feiten indien hij deze effectief heeft meegemaakt én deze bovendien aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst.

Gelet op voorgaande vaststellingen, kan er geen geloof gehecht worden aan de bedreigingen die verzoeker persoonlijk zou hebben gekregen ten gevolge van zijn volgehouden zoektocht naar zijn zus N.

Waar verzoekers opwerpen dat uit het door hen bijgebrachte attest samenstelling gezin blijkt dat N., ook al is zij sinds 2004 vermist, in 2013 een biometrisch paspoort heeft verkregen en hieruit afleiden dat de overheid corrupt is en onder één hoedje speelt met de maffia, komen zij niet verder dan loutere hypothesen en veronderstellingen. In zoverre uit de informatie vervat in het administratief dossier en uit de door verzoekers bijgebrachte informatie blijkt dat hervormingen nog steeds nodig zijn om onder andere corruptie in Albanië aan te pakken, toch blijkt duidelijk dat de politieke en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Dit blijkt ook uit het door verzoekers neergelegde krantenartikel, het politiedocument gericht aan de televisiezender News 24 en de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Zo heeft de politie – in tegenstelling tot verzoekers hun beweringen - wel degelijk stappen ondernomen in de verdwijningszaak van verzoekers zus en de daaropvolgende moord op zijn schoonbroer. Er werden onder meer bepaalde gebieden uitgekamd op zoek naar het lijk van zijn zus en de moordenaars van verzoekers schoonbroer werden geïdentificeerd en opgespoord. Het is bovendien niet omdat de verdwijningszaak van N. tot op heden onopgelost is gebleven, dat dit daarom automatisch betekent dat de Albanese autoriteiten geen inspanningen zouden leveren om verzoekers zus op te sporen. Hoe dan ook, het loutere gegeven dat N. in 2013 een biometrisch paspoort zou hebben verkregen, vermag geen afbreuk te doen aan de gedane vaststelling dat geen geloof kan gehecht worden aan de bedreigingen die verzoeker persoonlijk zou hebben gekregen ten gevolge van zijn volgehouden zoektocht naar zijn zus N.

6. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekers redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te

worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 april 2017, leggen verzoekende partijen een aanvullende nota neer en voeren zij aan dat er in Albanië zeer veel corruptie is en dat dit onder meer blijkt uit het biometrisch paspoort dat is afgegeven op naam van haar zus, waarvoor de afgifte van vingerafdrukken nodig zijn, terwijl zij vermist is sedert 2004.

Het betoog van verzoekende partijen, waarbij zij verwijzen naar de als bijlage bij de aanvullende nota gevoegde informatie omtrent corruptie bij het Albanese biometrisch paspoortstelsel, dat er in Albanië zeer veel corruptie is en dat dit onder meer blijkt uit het biometrisch paspoort dat is afgegeven op naam van haar zus, waarvoor de afgifte van vingerafdrukken nodig zijn, terwijl zij vermist is sedert 2004, wijzigt niets aan en doet op generlei wijze afbreuk aan de grond in de beschikking dat, op grond van de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissingen welke door verzoekende partijen niet worden ontkracht of weerlegd, aan het asielrelaas van verzoekende partijen, met name de bedreigingen die zij beweerdelijk persoonlijk zouden hebben gekregen ten gevolge van verzoekers zoektocht naar zijn zus N., geen geloof kan worden gehecht. Het feit dat Albanië te kampen heeft met corruptie op het vlak van o.a. het uitreiken van biometrische paspoorten wijzigt niets aan is geenszins van aard een ander licht te werpen op of afbreuk te doen aan de vaststelling dat aan de beweerdte vervolgingsproblemen van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS